# Vũ Khúc Lên Đồi - Tình Ca Người Đi Biển



Tấm hình bên đây đẹp như bức tranh mà quí anh chị thấy thì đó là bờ biển Ba Làng ở Đồng Đế Nha Trang trước năm 75. Địa danh Ba Làng với những cô gái chơn chất cùng những mối tình lãng mạn thơ mộng với các chàng trai trong thời chiến khắp bốn vùng chiến thuật tụ tập về đây. Những thư sinh tuổi đời còn rất trẻ trong thời tao loạn xếp bút nghiên để trở thành những chiến binh. Phía xa xa là bãi Tiên. Đó là một trong những bãi huấn luyện môn chiến thuật nằm phía sau lưng quân trường Đồng Đế. Nhắc đến bãi Tiên thì bất cứ chàng trai nào xuất thân từ quân trường này đều được nếm mùi "Vũ khúc lên đồi“. Đó là tên của một bài học tấn công và tiến chiếm mục tiêu.

Sau khi viên sĩ quan huấn luyện viên dạy xong phần lý thuyết là màn thực hành. Từng trung đội hô xung phong lao vào những mục tiêu giả định trên lưng chừng núi phía cao. Trung đội dàn hàng ngang xông lên với súng cầm tay nên gọi là vũ khúc lên đồi. Đứng trên cao nhìn xuống thấy giống như một đoàn vũ công đang trình diễn.

Trong khi mồ hôi còn đang ướt đẫm, lưng mang ba lô đầu nón sắt chưa khô thì lại được lệnh xuống biển tắm với bộ quân phục và súng đạn còn nguyên trên người. Đây là món “Tình ca người đi biển“ mà các sinh viên sĩ quan xuất thân từ Đồng Đế đều phải nếm mùi. Kết thúc buổi học là một màn súng cầm tay vừa chạy chầm chậm vừa hát theo nhịp chân. “Một, hai, ba, bốn… một, hai, ba, bốn… đây khúc ca vang nơi quân trường đầy hào hùng…“ Vừa chạy đều theo nhịp thở, mồ hôi chảy ròng mà không thể đưa tay để lau. Mặt mũi tên nào tên nấy đều đen thùi lùi má nhìn không ra.



Tấm hình bên đây là các chàng sinh viên sĩ quan khoá Nguyễn Viết Thanh 6/69 sĩ quan trừ bị của tụi tôi đang khoe xương sườn. Tấm hình được chụp cách đây hơn nửa thế kỷ mà người bạn cùng đại đội năm xưa với tôi là Nguyễn Văn Chung từ Kansas gửi qua. Trong hình chỉ có một tên đeo kính cận đứng tuốt phía sau thì đó chính là hắn. Nhờ facebook se duyên mà tôi và đồng môn Chung gặp lại sau hơn 50 năm không biết tin tức gì về nhau. Khi còn thụ huấn ở quân trường Đồng Đế hai chúng tôi ở cùng đại đội 516 Tiểu đoàn 1.

Phía xa trong hình phía trên là dãy núi cô tiên dáng cô gái nằm xoả tóc với bộ ngực xuân thì ẩn hiện với bầu trời. Những đêm ứng chiến tại sân Vũ Đình Trường người con gái nằm xoả tóc hiện rõ ngay trước mặt dưới

ánh trăng. Tôi ngồi ôm súng gác nhưng lòng lại say sưa nhìn ngắm với tất cả sự háo hức của thời mới lớn. Mơ ước được yêu mà không có ai để ngỏ. Tấm hình với cảnh cũ chốn xưa khiến tôi lại nhớ dáng em nằm xoả tóc đợi đã làm hồn tôi một thời đắm đuối.

*Bởi em ngư nữ lên bờ*
*Nên mây ướt nguyệt theo thơ xuống trần*
*Bởi tôi xớ rớ đứng gần*
*Nên dây duyên nợ trói thành cây si*
*Dập dềnh mây nước ôm ghì*
*Lênh đênh chiếc lá xuân thì quá giang*
*Em trong cõi mộng dịu dàng*
*Theo từ thiên cổ nhẹ nhàng bước ra*
*Đêm nay có gã quê xa*
*Trèo lên xứ ảo mà mơ nhớ người*
*Em nằm xoả tóc bên trời*
*Có nghe tôi thiết tha lời gọi không*

Dù em có nghe hay không nghe lời tôi khản thiết thì tất cả giờ đây chỉ còn là ký ức vì nơi đó bọn họ đã phá nát để dựng lên những toà cao ốc lạnh lẽo vô hồn. Bạn bè đồng đội cùng tôi trong tấm hình phía trên năm xưa nay đã tan đàn xẻ nghé. Một số đang còn vất vưởng ở quê nhà, một số bỏ nước lưu vong và hơn một nửa trong tấm hình đã nằm lại chiến trường mà thân xác nay đã thành tro bụi.

Bạn bè đồng đội của tôi ơi! Những người muôn năm cũ hồn ở đâu bây giờ?

Quan Dương